

4 Cena Numeru wszędzie
Centy 8 (8 halerzy).

PRENUMERATA

miejszczyna wszędzie, zarówno w Krakowie jak na prowincji 2 K. już z dostawą do domu, względnie z przesyłką pocztową. — Prenumerata za granicę 2 marki, 3 franki, 1 rs. 20 kop.

POJEDYNCZE WYKUPIENIA NABYWAĆ MOŻNA WE WSZYSTKICH AGENCJACH PISMA NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH.

„NOWINY”

Dziennik niezawisły demokratyczny ilustrowany.

OGŁOSZENIA

za wiersz przelic 16 hal., za każdy następny raz 17 hal., drobne ogłoszenia po 4 halerze od wiersza (minimum 50 hal.). Nadane za wiersz petytowy 50 hal., spody na każdej stronie po 3 Kor. — Załączniki 30 Kor. za tydzień.

Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Hupczyński.

Administracja „NOWINY”: alios Zaulca L. 7, otwarta od 9—1 w południe i od 3—5 popołudniu.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja Sokołowska, Pasaż Hausmana L. 2.

Redakcja i Administracja „Nowiny”: Kraków, ul. Zaczęta L. 7, Tel. 512. Redaktor przyjmuje od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowiny” poranna w drukarni Rynek gł. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY:
LUDWIK SZCZEPANIŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 512) od godziny 9 rano do godziny 8 wieczorem w biurze przy ul. Zaczęta 7, Rękopisy nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą wieczorem o 5 i z rana o 8. Cena numeru 4 ct. (8 hal.). W poniedziałki i dni poświęcone „Nowiny” wychodzą o 9 z rana. Cena 2 ct.

Prusak podnosi pieść.

Nowe środki antypolskie.

Rząd pruski nie myśli sięgnąć systemem gwałtu i bezprawia stosowanego przeciw Polakom, lecz przeciwnie oświadcza przy każdej sposobności, że szacuje wszelkiego rodzaju środki eksterminacyjne. Niedawno doniesiliśmy o zamiarze rządu pruskiego wnieście do sejmiku pruskiego projekt o przyswojeniu wytworów kulturalnych. Zrazu opinia skłonna była uważać ów projekt za rzecz niemożliwą w państwie prawnym i kulturalnym, atoli w walce z Polakami rząd pruski stosuje konsekwentnie tylko zasadę „sila przed prawem”. I oto w komisji budżetowej sejmiku pruskiego minister rolnictwa zapowiedział już wnieście projektu nowej antypolskiej ustawy i odwiedzić doradców.

„Doradcy komisji kolonizacyjnej mają się ku końcowi. Rząd jednakże jest silnie zdecydowany politykę kolonizacyjną dalej prowadzić. Do tego potrzeba nie tylko uzupełnienia funduszy, ale także i dalszych upoważnień ustawodawczych. Z powodów prawnych, ekonomicznych i technicznych trudności przedłożenie prawdopodobnie w tej sesji już w Sejmie nie zostanie wniesione, jak to było zapowiedziane w mowie trojowej”.

Konsekwencji tej nowej ustawy nie znamy. Nie wątpimy, że wkrótce będzie nowa ograniczenia Polaków w sprawie nabywania ziem i da rządowi w pewnych wypadkach możność przyswojenia wszelkich posiadłości ziemskich. Wiadło to z swego traseau „o trudnościach prawnych i technicznych”.

Skończył nawet rząd pruski widzi „trudności”, nowa antypolska ustawą będzie oczywiście szczytem barbarzyństwa i łajdactwa przemocy.

Wobec tej polityki niemieckiej jedność i solidarność narodowa Polaków w zabiorze pruskim jest koniecznym warunkiem egzystencji.

Wybory w mieście.

Jak już doniesiliśmy we wczorajszym porannym numerze, prowadzące akcję przedwyborczą komitety konserwatywnej i demokratycznej nie doszły jeszcze do porozumienia co do osób swych kandydatów. Pertraktacje toczą się jednak ciągle — i w najbliższych dniach lista kandydatów będzie oficjalnie ogłoszona.

Albo wyborca odbywać się będzie pod hasłem „jednoczyć naród” przeciwko przeciwnym międzynarodowym socjalistom. Demokraci zapewne postawią we wszystkich okręgach własnych kandydatów, ale mimo to sojusze wyborczy został

akceptowany przez przywódców stronnictwa — i nie weszły z postawionych kandydatów doszły prawdziwie energicznego poparcia.

Według naszych informacji zdecydowano następujący rozdział mandatów: w Śródmieściu: dr Stanisławski; na Kleparzu dr Petelens dem.; na Stradomiu prof. T. Sikorski dem.

Każdemu postawiony jest tymczasem: walkę stoczą dr Gross z wiceprezydentem Sarem. Rezultat kampanii zależy będzie od umiejętności agitacji, która porywa ubogich, ciemnych i niezorganizowanych wyborców żydowskich, stróżów, wyrobników, handlowców. Drowi Grossowi pomaga socjalista, a wiceprezydent Sare agitować będzie kahał i wyciele umiarkowani samotni żydzi, których wpływ saważy silnie na strali. Rezultat kampanii zgola dziś przewidzieć nie można, bo brak danych do oceny sposobu maszyn żydowskiej w każdymierskim okręgu.

Na Wesołej, mimo iż znajdują się tam klasztory i kolegium Jezuickie, sytuacja jest podobna dla socjalistów, którzy zresztą wytyczą wszelkie siły, aby ten okręg zdobyć dla Daszyńskiego. Socjaliści utrzymują bardzo zasępowany kaster wyborczy i liczą na 1100—1300 głosów dla swego przywódcy. Demokraci wobec wątpliwego wyniku walki, śmiechali postawienia tu kandydatury dra Petelensa (który ma pewny mandat z urzędniczego Kleparza i Plasko), ale zapewne postawią innego kandydata, aby zaznaczyć swą odrębność od socjalistów. Zresztą będą tu kandydowali różni kandydaci, stawiani przez szeregi grona przyjaźni.

Wybory w Krakowie, jak wiadomo, odbędą się dnia 17 maja, więc czas już, aby kandydatury zostały ustalone.

Przełożenie koryta Rudawy.

Rokrocznie na wiosnę wylania się nad Krakowem groźne wido powodzi i zawsze óczy Krakowian swracają się nie tyle na Wisłę, ile na Rudawę, która największym szagranu niebezpieczeństwem. Rzecz jasna, że Rudawa wylewa tylko skutkiem nadmiernego wezbrania Wisły, ale ona to właśnie, nie Wisła, salsza cała dzielnicę, nad brzegami jej położoną. I oddawna mówiło się już o przeniesieniu koryta Rudawy tak, aby przesła nieuchronie miasto od powodzi, bo przeniesienie jej koryta jest jedynym, na to skutecznym środkiem. P. Sikorski wypracował doskonały plan regulacji Wisły i przeniesienia koryta Rudawy, ale plan leżał na papierze, a do urzeczywistnienia go było zawsze daleko.

Nareszcie w ubiegłym tygodniu zabrano się do pracy nad przełożeniem koryta Rudawy.

We wtorek rozpoczęły się na Błoniach kra-

80 000 trupów w jednym grobie. (Patrz artykuł na stronie 2).

kowiskich poza torem wysejowym obok t. sw. młynów. Roboty około przeniesienia Rudawy, która, jak wiadomo z planu p. Sikorskiego, wlewała ma do Wisły pod klasztorem SS. Norbertinek na Zwierzynie. Roboty te są na razie słabe, a toczą się około wykopania dla Rudawy nowego koryta. Obecnie kopie tam około 100 robotników pod kierunkiem inżyniera Skoczyskiego. Wszelkich tych robotników dostarczą okręgowe biuro pośrednictwa pracy. Robotnicy pracują na akord tak, że zarobek ich dzienny wynosi od 2 do 6 koron. Do prac takich najbardziej nadają się We-

gry, zarząd jednak robił nad Rudawą postanowił wolać ludnościom nie przyjmować, aby swoim dostarczyć pracy. Między robotnikami już pracującym dużo jest t. sw. ziemniaków, robotników, umiających kopć, bo to jest ich „jacek”, jest jednak bardzo znaczna część robotników innych zawodów, murarzy, kamieniarzy, studejlarzy, którzy z braku właściwej, musieli iść na pracę takiej, jaka się nadarzyła. Trzeba przyjąć z zadowoleniem, że robotnicy właśnie teraz rozpoczęli. Dziśaj bowiem maistwo iść skutkiem najrozmalszych przyczyn, jakie się na to stopyły, nie

Nowy Żyd wieczny tułacz

Według Eugeniusza Busa opracował Walery Tomicki.

Ciąg dalszy.

Róża i Blanka, zdumione, wzruszone, patrzyły z zajęciem na kłęzącą kobietę, gdy tymczasem Garbuska poechn zalewała się łzami radości, na myśli o szczęściu Agrykoli i schroniła się w najciemniejszy kąt izby, uważając, że jest obca, a zatem rhytęną wespół tego rodzinnego sebrania.

Po chwili Franciszka wstała i podszła ku młowi, który ja wziął w objęcia.

Dziś moi! — wykrzyknął żołnierz wzruszonym głosem, pokazując sierotom Franciszkę, która, upokaszliwiona po pierwszym mniemaniu, patrzyła na nie z zadowoleniem — to moja dobra, szcena siostra. będzie ona dla córek generała Simon tem, czem ja byłem dla nich...

— Pani obchodzić się też będzie z nami, jak ze swymi dziećmi! — rzekła Róża, zbliżając się ze swoją ilością do Franciszki.

— Córki generała Simon. — zawołała, coraz bardziej zblizniona z nią Dagoberta.

— Tak, Kochana Franciszko, one to są... przyprowadzam je zdaleka... nie bez trudu; opowiem ci potem wszystko.

— Biedne panienki! — powiedziałaby kto, że to dwa podobne do siebie aniołki — rzekła Franciszka, przypatrując się sierotom z zajęciem i szelwieniem.

— Teraz... my dwaj... — rzeki Dagobert, swracając się do syna.

— Nareszcie! — zawołał Agrykolo.

Niepodobna opisać wzbuchu radości Dagoberty i jego syna, tego szczęścia, z jakim żołnierz przypatrywał się Agrykoli, opierał swe ręce na szerokie ramionach młodego kowala, aby lepiej naprzestrzelić się jego miękkiej, otwartej twarzy, wymukłej, silnej budowie ciała; potem znowu go przyciskał do piersi, mówiąc:

— Ach! co za piękny chłopiec... a jak dobrze zbudowany, jak dobrze wygląda. Tęgi such!... Garbuska, ciałę stojąc w kącie izby, cieszyła

się ze szczęścia Agrykoli; ale obawiała się, aby jej obecność, dotąd niepostrzeżona, nie była uważana za natrętą.

Chciała oddalić się, nie będąc widzianą, ale nie mogła. Dagobert i Agrykolo drwali sobą zaskaleni; postawiali więc, nie mogąc oberwać cennu od silnych trawczynek Róży i Blanki. Nic w świecie piękniejszego nie widziała, a nadzwyczajne podobieństwo obu dziewcząt powiększało jeszcze podziw; skoro wreszcie ich skromne ubiory załobne zdawały się znamionować ich ubóstwo, Garbuska mimowolnie uczuła jeszcze większą dla nich sympatię.

— Kochane dzieci! zimno tu, sgrabiały drobne ich rączki, a jak na nieszczęście, ogień w piecu wygasł! — mówiła Franciszka.

I usiłowała w swoich dłoniach rozgnieść ręce sierot, kiedy tymczasem Dagobert i syn rozpłynęli w uczuciach tak dawno tłumionego przywiązania.

Zona Dagoberta jednak zadumała się, w jaki sposób pomścić dotychczasni, gdy, jak wiadomo, żołnierz nie uprzedził jej o swym przybyciu.

Wtem niespodzianie słyszeli się daleko z drzwiami kilkakrotnie przytłumione szeleskanie psa.

— A! to mój stary Ponury! — rzeki Dagobert, otwierając drzwi swemu psu — on także chce wejść, aby poznać rodzinę.

Ponury wbiegł wesoło; w mgnięcie był, jak to mówią, już jak w swym własnym domu. Chłapnęły długie pysk najprzód o ręce Dagoberta, przysiadł o koloły do Róży, do Blanki, do Franciszki i do Agrykoli; potem widząc, że mniej niż swa, podbiegł do Garbuski, która nieśmiało chwyciła się w najciemniejszy kąt izby; wtedy idąc za przykładem: „przyjeżdżacie naszych przyjaciół — są naszymi przyjaciółmi”, Ponury lisz zaczął ręce młodej wyrobnicy, o której wseszy w tej chwili zapomnieli.

I dziwić się nie można, że pieszczoty te do łez wzruszyły Garbuskę; kilkakrotnie błęka, chłupa ręką pogłaskała po głowie Ponurego, potem sadząc, że już do niczego nie jest przydatna, wzięła piękny kwiat, podarowany jej przez Agrykolę, otworzyła drzwi lekko i wyszła tak niezauważalnie, że nikt nie spostrzegł jej odejścia.

Po waszennym wzbuczeniu nczuć, Dagobert, jego żona i syn rozmyślać zaczęli o realnej stronie życia.

Dalszy ciąg nastąpi.

Wina naturalne Dr. NIEĆ i SPÓŁKA Kraków, Rynek główny Nr. 25.

Sprzedaż hurtowna i detaliczna od 40 ct. za litr.

Transito 10 ct. na litrze taniej. Cenniki gratis i franko.

ma pracy, choćby nawet pracować chciało, jest więc nadzieja, że zarząd robotników teraz chyba skarzy się nie będzie. Ręk do pracy jest doryb, brakuje tylko pracy samej. A jak się dowiadujemy, zarząd robotników około Rudawy potrzebuje jeszcze znacznej ilości robotników.

Jak więc wspomnieliśmy wyżej, obecnie kopie się dla Rudawy nowe koryto. Z tej samej ziemi, która się przy tym wydobywa, wypełni się obecnie nad nowym korytem, walej, mający w przyszłości stanowić ochronę przed nalaniem Bloty przy wylewie. Wały te z czasem będą zalesione, obsadzone drzewami, prawdopodobnie utworzona będzie na nich wielka alia, która służyć będzie w przyszłości za miejsce przemieszczania spacerów.

Równocześnie z kopaniem nowego koryta odbywa się energiczna praca okolic burzenia domów, wykopalysów przez rząd na Zwierzynie, a stojących tam, kiedy będzie przebiegało nowe koryto. Lomy te po wywiezieniu sprzedano na licytacji przedsiębiorcom, którzy je burzą i materiały wraz z rumowiskiem wywożą. Są to po większej części małe, parterowe domki, prace więc około usunięcia zostaną wkrótce ukończone.

Oprócz domów rząd musiał także wykupić parce gruntowe, przez które nowe koryto ma być przeprowadzone. Skarb państwa wypłacił już kwotę pół miliona koron, przypadającą za wykupno gruntów i domów. Największą część z tego przypada kłasztorowi SS Norbertanki, który za swoje tereny otrzymał kwotę 110.000 koron, wypłaconych onegdaj na ręce ka. Wądołnego, jako pełnomocnika kłasztoru. Kilkaśiesiąt tysięcy koron, przypadających za wykupno gruntów, należących do Bronowic Małych, złożono w depozytce sądowej, gdyż gmina Bronowice wolała nie sprząć przed wywiezieniem. Po rozstrzygnięciu sprawy w sądzie pieniądze te zostaną wypłacone właścicielom stroni.

Przebieg koryta Rudawy jest jednak dziełem wielkiem, którego za parę miesięcy dokonanie nie można. Obliczają, że zanim zostanie wykopane nowe koryto, zanim się do niego spłuci wodę i zasyple stras koryto, upłynęła najmniej dwa lata. Potem dopiero nastąpi budowa mostków i wiaduktów, utworzenie alii na starym korycie, rozszerzenie przez to Parku Jordana itd., tak że dopiero za lat trzy roboty zostaną ukończone zupełnie i Kraków będzie mógł na wiosnę oddać spokojnie, nie obawiając się powodzi, która obecnie wala się nad naszym miastem, albo nas nawiedzi.

"Gaudemus igitur!", że roboty około przesłania koryta Rudawy nareszcie się rozpoczęły.

80.000 trupów w jednym grobie.

(Patrz ilustracyję na stronie 1).

W jaki sposób grzebano dawniej zwłoki zmarłych? I starożytnych Egipcjan zwłoki balsamowano i składano w wielkie kontry, z których wykuty; u innych narodów zwłoki zmarłych palono, co i teraz znów zaczyna w Niemczech wchodzić w modę, nigdzie jednak może nie postępowano ze zmarłymi w sposób tak oryginalny i ciekawy, jak przed niedawnym jeszcze stuleciem użyczyli. W średniowieczu, w Mediolanie, wewnątrz walu, zbudowanego przez przed 250 laty

przez Hiszpanów, walu, od którego dzielić się Mediolan leży w odległości niespełna kilometra, obrzucił grób z tysiącami zwłok. Jest to tak zwana „la Rotonda“, duża kaplica, otoczona wokół galerią filarów, robiąca wrażenie koła skąd posłała nazwa „la Rotonda“. Należały one do medyolańskiego szpitala, którego zarząd obrócił „Rotondę“ na obrzucił grób i tam grzebił zwłoki w sposób ogromnie ciężki.

Cała budowla, otoczona filarami, posiadała głębokie fundamenty, tak, że pod „Rotondą“ znajdowały się obrzucione piwnice, które podzielono na 70 komór. Piwnice te są sklepione i zamurowane, tak, że tylko mały otwór w powale stanowi do nich jedyne wejście. Przez ten otwór rzucano do komór zwłoki zmarłych, które się tam wkładały w takich ilościach, że w każdej spłyły. A do każdej komory rzucono okragło do tysiąca zwłok. Komory te są 8 metrów długie, wysoko na 4 metry, a szerokość, stosownie do szerokości całej „Rotondy“, na 4 i pół metra. Tędy idąc z komór już zapelnioną zwłokami, zaczynano zapelniać drugą, dopóki nie zapelniono wszystkich 70 komór. W ten barbarzyński sposób grzebano zmarłych w Mediolanie przed wojną światową, w latach 1700-1783 i tak było również w innych miastach, gdzie nagromadzone w tym obrzuceniu grobowisku około 80 tysięcy trupów!

Z biegiem czasu zapomniano o tem zupełnie i dopiero kiedy przez kilku laty zarząd szpitala chciał na miejscu Rotondy coś budować, natrafiono na te komory i zobaczono ich straszliwą zawartość. Z powodu, że komory te były szczególnie brzydkie, w nich mogły się tak szybko rozkładać, że też gdy robotnicy wybili dziurę w sułdzieję jednego z komór, zwłoki znajdowały się jeszcze w stanie rozkładu. Straszliwy odór wydobył się z wnętrza otwartych komór, robotnicy uciekli, a w całym Mediolanie zapanała nawet panika, bo obawiano się fatalnych skutków tych śmiertelnych wyzwołów i ich wpływu na zdrowotność miasta.

Na propozycję profesora chemii Menzieskiego i medyolańskiego fizyka mieszkającego szpitala naczelnego w ubiegłym miesiącu kontynuować prace nad usunięciem tego grobowiska. Roboty prowadzi się według następującej metody: Do komór wpuszcza się powietrze, rozgrzane do 2000° Celsjusza. Ono to spala znajdujące się w komorach zwłoki, a niepalone części wylatują się za pomocą wentylatora, który je sprząda do kondensatora, a wrzescie do piekła, gdzie się niszczy do reszty i skąd już tylko nieszkodliwe gazy uchodzą w powietrze. W komorach pozostaje oprócz resztek kości, minowicie czeszek, tylko desinfekcyjony popiół, który się nocą ładuje na wozu i wozi na cementarz. W ten sposób w przeciągu miesiąca wywieziono 400 trupów, na każdym okolo 80 kontarów popiołów zmarłych. Straszliwe te roboty skończą się za parę tygodni.

Prosimy o odnowienie prenumeraty.

Prenumerata „Nowin“ wynosi 2 korony.

Panna „modern“.

(Z galerii typów krakowskich).

O wygląd zewnętrzny dła mało, tyle jeszcze, o ile ją w domu przypilnuje. Włosy „nosi“ w półkole, zachowując się czasem wyzywająco, czasem ekscentrycznie, a większą część dnia przepędza poza domem. To znaczy, że wychodzi okolo jedenastej, wraca na obiad, później znów wychodzi i wraca dopiero w nocy, kto dalekiej, okolo północy, jak wypadnie. Kilka godzin spędza w kawiarni w gronie wielkoludów: aby absynt i czarna kawa, cmi papierozy, chociaż biedackie kaszle za każdym podciąganiem: mówi dużo o sztuce, o ideł w sztuce, okiepanie, banalne frazesy, codziennie „tesame, puste, ale brzmiące ładnie. A przymtem, dła formy, „studjuje“, to znaczy chłodzi, na uniwersytecie, albo „na sztuce“ i maluje.

„To jest panna „modern“ całkiem“ — jak powiadają Wyplaski.

Mamy takich pań w Krakowie licząc nie małą. Spotkasz je w restauracji, w cukierni, kawiarni, na plantach i na ulicy o każdej porze dnia i nocy. Samą rzadko, musi być z nią „dochem bratni“ mężczyzna, także wielkolud, a co najmniej „artysta“.

Przedwzrostkiem panna „modern“ musi uważać, by nie postępować jak, jak inne. Z początku przychodzi to trudno, potem przesłania blaga i pozostaje nam tylko, żeśmy ją za panienkę „modern“ nie obraża, aby się jeno odróżnić od innych.

Wierszokół kawiarniane pisa, do niej wierze, malarsze kabaretowi ją malują.

Onegdaj przechodziłem ulicą Długą. Przedemną szła taka panna „modern“ znana mi z kawiarni, w towarzyszył jej jakiś dziewczyn, bliżej mi nieznany. Niby obydwoje były w jednym wieku, ale jakżeż inne były ich zachowanie się! Czuło się, nie wiadomo dlaczego, że jedna jest „całkiem modern“, a druga ani odrobiny. Druga strona sroził się, chęci miedziom na pelerynie z wybielonymi, chęci miedziom, typowy okaz „artysty“ kabaretowego. Zwróciwszy panny, przeszedł przez bruk ulicy i salutując po wojskowemu, mówi do owej panny „modern“:

— Serwisz staro! Przejdziesz do mnie porozwadać?

Serwis! Dziś nie mam czasu. Serwis!

Skłębła głowę, rzuciła za nią powściągliwym wzrokiem i odejść. Przytwarzam się bliżej i słyszę, jak ją przyjacielska interpeluje:

— Ty znasz tego oberwacza?

— Pewnie. Bardzo zdolny artysta.

— Ale gbur. Przecież tak ciężko witać nie powinien na ulicy, przy ludziach. Cóż sobie o tobie ludzie pomyślą?

— Płuję na ludzi!

— Tak, ale przecież człowiek, który stasuje kobiecy, tak się nie może bezdusie odzywać. Ważpie w tryumf takiego gburu.

— Co mi tam! Maluje mnie teraz, chce zebym mu porowała.

— A cóż rodzicie na to?

— I, co rodzicie!

— A więc tyś modelką?

— Ke! Bratnią duszą, nie modelką.

I poszła dalej.

Nie wiadomo dlaczego, ale żał mi było tej dziewczyny pięknej, zdaje się nawet dobrej, a tak już zdeprawowanej.

Ala być to jeden z typów egzaltowanych wielkoludów, taki kwiat kawiarniany, który w atmosferze blagi i nastroju zwiędł, a kielisł marne sgnie.

J. R.

Z KRAJU.

Buchnia. (Zgromadzenia Komitetu przedwyborczego). W sali Radu powiatowej (tutejszej) odbył się we czwartek 2 zgromadzenia obszernej sali Komitetu przedwyborczego, pierwsze od 12-1 w południe. Komitet stronnictwa narod.-dem., zwołanego przez prof. Skoczylasa, na którym postanowiono popierać kandydaturę ka. Baki z Niepolomnie na okrug wyborczy wielkiej Buchnia-Brzeskiej, a co do którego to kandydata, mimo usilnych starań stronnictwa i prób, wniesionych do konsystorza w Krakowie, dotąd nie nadeszło zezwolenie na postawienie kandydatury.

Także Komitet centrum ludowego odbył zgromadzenie pod praw. Ignacego Blich, właściciela z Dobuszy. Na zgromadzeniu tem obecni kandydaci wypowiedzieli swoje kredo polityczne, mianowicie dr Antoni Górski, dotychczasowy poseł z okregu Kraków-Wadowice, ka. Stanisław Stojatowski, Cypryan Szlachta, właściciel ze Szczytna. Po kilku interwencjach, na które puszczę się kandydaci na myśl zyczeń interpellantów odpowiedzieli, zgromadzenie (przeszło 100 osób) postanowiło jednogłośnie popierać kandydaturę dra Górskiego i ka. Stojatowskiego. Po krótkim wyliczeniu kandydatów, stawiając na jak wiadomo, kandydatury p. Ruebenbauer (lud.), Janoszek, dzurca toru koł. i Podgaj, Wajda, właściciel z Szarowa. Największe szanse powodzenia mają ka. Stojatowski i p. Ruebenbauer, ewentualnie dr Górski.

W niedzielę dn. 14-go bm. odbędzie się także w sali Radu powiat. ogólne zebranie wyborców z miasta, celem porozumienia się na wyrobie posła z miasta Buchnia, Podgaj i Wieliczka. To zgromadzenie może nawet i zbytnie, gdyż po minawym kandydacie dra Bolurowskiego, o którym w Buchni nie było myśli, pozostałe kandydaci pa. Korytkowski, który przeć pociąg głosów socjalist., otrzyma resztę głosów. Nie żle byłby ekscelencyja tak wpływowa.

Co słyszać w mieście?

Kraków, dnia 14 kwietnia 1907.

Święcone w Kole mieszczańskim (w niedzielę, o godz. 11-tej) w sali secesyjnych (na Kotłowej) zapowiada się bardzo orczyście i posiada charakter wybitnie polityczny. Oczekiwane jest przybycie wszystkich dyktatorów miejskich i przywódców krakowskiego mieszczaństwa.

Jeszcze uwaga w sprawie uregulowania placu funkcyjnarzysu magistratu. Podwyższenie otrzymał dotychczas tytuł urzędnika i woźni, inne kategorie jak dyktarzynie nie otrzymały dotychczas żadnego podwyższenia. A przecież funkcyjnarzy tych używa się do zastępowania pań urzędników, na wyznaczenie, nie stojąc w żadnym stosunku do pracy, jaką wykonują, cinnia żądając pracy od tych funkcyjnarzy, winna te prace odpowiednio wynagrodzić jak również zabezpieczyć byt ich na wypadek choroby i

ciężarów przebyć rogatki warszawskie i dotrzeć do... pami Pałacek!

W godzinę po roztanieniu się z Dawidkiem, weszłem na Stare miasto, do cennej sieni domu osobnego jakas potworem, odziewając po clemnysch schodach na wysoko piętro wielkie niebieskie pudło i zwróciłem do mieszkanca pami P. Niebawem usłyszałem ciekawe kroki, potem energicznie otworzyły się szasny i stanęła we drzwiach poważna postać niewiasty, której sympatyczne oblicze, na moją wzruszoną o wielkiej głowie, przybrało nagle wyraz surowy i groźny. Na pogodzenie jej esole okazała się w całej pełni groza burzy, w oczach siewrowie błyskawice, a z ust posypał się gruboziarnisty grad wyrazów. Z liczących drzwi i kumerek staromiejskiej kamienicy powybyszyły ciekawe lokatorki w neglżach, lokatorki w szlafroch, dzieci i piekni, aby przypatrzyć się awanturze. Ja z pudłem stasłem przed panią Pałacek, jak ciężki winowajca, przed nieubaglanym sędzią; z est jej plynęły nieprzerwanym potokiem wyrzuty za obrazę godności kobiecej, nauki moralnej i przestrzegi na temat lekkożytności studenckiej, nieposzanowania pieci wieku. Byłem posądzony o bajdactwo i umysł, na smutne posiedzenie, które intencja narobiły pami P. wiele nieprzyjemności i kłopotu. Nie wierzyla, aby ktoś „przy srowym rozumie“ posyłał „pił te bła dany“ do Warszawy, ale była pewna, że ja lub mój kuleczy, ajdyszy smaczne sałcesany i gumolki, podłożyliśmy w ich miejsce „padding“ tak okropną, że rewizory atakowali pami P. z powodu odrzucającej woni, jaka wydobywała się

Przygoda z wilczą głową.

Wspomnienie z czasów studenckich.

W r. 1866 byłem studentem. Pewnego dnia, wróciwszy z wykładow do domu, zastałem list i drewniane oklejone papierem pudło. (W pudło podobne zaopatrywali się wówczas państwo i używały do przewożenia strolchów, csepseków i t. p.). Domyśliłem się więc, że nie było plano do mnie o sprawunki niewieleśkie, które nie były dla mnie raczą ani zabawną ani łatwą, zwłaszcza gdy chodziło o dobraćenie wstążek, wstawk, torsadek i t. p. drobiazgów.

Niedzielnie otworzyłem kopertę, lecz na szczęście znalazłem co innego. Wyrazem staroświeckiego charakteru pisał do mnie z tykońskieho Podlasia pocciowy szlachcic, sąsiad moich rodziców, słowa następujące:

„Kochany p. Zygmuncie i dobrodziej! Na polowaniu u pań Łasowickiej, w kniel nad Narwią, trafilem kula w sam łeb wilczyj wielką jak krowa, która od lat kilka dusiła chłopom świnię i barany. Potężny jak cebra łeb tej bestyi znalazłem oddziel, nasolił i chciałem mieć jako osobliwość na pamiątkę, wypchny do przedpokoju. Wapniałes mi, będąc na wakacjach, że dyrektor Gabinetu zoologicznego, pan Taczanowski, na jakiegoś sekretarza, Stanisława, który w kunsucie wypychania ptaków i wszelkich potworów jest najtęższym wielkim biegłym. Owóż posyłam przed paczkarza Dawidka łeb tej wilczyj, z prośbą, abyś

mi doniósł, co ten pan Stanisław reche za to! t. d.

Z dużego i ciężkiego pudła można się było domyślać, że albo wilczyca miała łeb jak nosorożec, albo zapakowano całą bestyę.

W kilka minut doróżka zawiązała moją osobę w niebieski bandura, w towarzyszył niebieskiego pudła, pomiędzy sielone klomby, przed gmach Gabinetu zoologicznego. Pragnąłem powściąć ile osobliwości mego rodzinnego Podlasia i celnością strzału myśliwca łomżyńskiego, kazałem więc pudło zanieść na górę, do pracowni uczonego naszego.

Posługując poczęt uwalniał przezięk z węzłów i pieczęci, a trzech uczonych naturalistów, z zanychn Taczanowskim na ciele, wyzywasy na nas okular i otaczający pudło, oszukiwali, co im pokazać. Zapylone ptaki i sawonogicie skolekaly, które za życia pozostawały w ciągłej z sobą walce, a teraz znalazły w tym przybytku nauki rajski apokali i na te szarych ścian w przykładnie były przyjaźni, zdawały się także oczekiwać ciekawego nowego towarzysza z niebieskiego pudła.

Ala jakież było zdziwienie profesorów a mój wstyd, gdy po odkryciu wieka, w ręku woźnego, znalazł wilczej głowy, ukazał się rudawy damok, potem spiorwiał w kapelusze, gorset, a bryki, szlamana i trzewiki; wszystko przytłumione widać do przeobrażenia lub na miarę. Poważne laboratoryum Taczanowskiego zagrzebiało okrutnym śmiechem; ja zacerwieńnięłem się po uszy, gdyż zaczęto dalej wydobywać z głębi pudła: sałcesony, kiełbasy, masło i gomółki! Badawczym wzrokiem szukałem

jeszcze wilczej głowy, jak deski zbawienia, ale napróżno! Było w pudle wszystko, co wielkaja szpizarna dostarczyć może, ale głowy wilczyj ani śladu!

Zrozumiałem teraz, że to musiała być pomyłka pachciarza Dawidka przy roznoszeniu posyłek, których kilkanaście przywiózł z sąsiedztwa dla różnych osób do Warszawy. Objeździłem więc dokładnie pudło i znalazłem na jednym jego boku kartkę z napisem: „Pami Pałacek, Nr. XX Stare miasto“. Nie było więc co robić, tylko zapakować napowrót wszystkie koki, gorsety, pocięciwie, sałcesony... i odwieźć do niennajnej pami Pałacek.

Z Gabinetu zoologicznego udam się najpręd do mego mieszkanka, gdzie zastanów sałcesonowego Dawidka, który strasliwy rozum w wielkiem mieście, prawie wszystkie przykazy poramieniał. Z wilczą głową, jak mi opowiadali, miał już od samego Tykoćnia do Warszawy różne przygody. Zydskole nie wiedział, iż w jednej z posyłek wiezie, jak się wyrażał, „żywa pokraka“. Tymczasem gdy popasał w Ostrowiu, policya szasowała kapłuszą z jego woni krew. Biedak osupiał, nie umiając przeczyny obłąkania. Zrobił się wielki wrzask w całym mieście. Burmistrz otcenił urzędowo dopełnić ścisłej rewizji wszystkich przesyłek: na szczęście ofiara tajemniczej sbrodni okazał się wilk. Ale na tem nie koniec. W długiej drodze i ciepłej porze wilczyca najpręd zaczęła pachnąć, a potem tak dalece szasła, że w końcu, co zażewidło udało się pach-

Piję „Wason“ przed kiełbasą.—Po kiełbasie napijwasie!

zdrowej i silnej wódeczki

W „Probierni“ Maczyskiego, ulica Floryjańska 32.

Na miary i kieliszki.

W Fabryce na Zwierzynie w „Pałacu“ jeszcze taniej. — Telefon Nr. 77 i Nr. 605.

Ceny nadzwyczaj niskie!

191

